

Кучето подуши керемидата и, като разбра, че го лъжатъ, оскърби се и тръгна съ наведена глава къмъ стрѣхата.

Очитѣ на Савичката свѣтнаха.

— Хайде да му вържемъ една тенекия на опашката, искате ли?

Отиде задъ плѣвнята и измъкна една ръждива газена тенекия. Върза я съ лико за Карамановата опашка и извика:

— Уха-а-а!

Кучето мръдна и тенекеето задрънколя подире му. Затече се — тенекеето забуча още по-силно. Уплашенъ и разтревоженъ, Караманъ се втурна презъ хармана, влѣзе въ градината, заобиколи плѣвнята и се мушна подъ дръвника. Притихна. Савичката и братчетата му примираха отъ смѣхъ.

— Какво направихте съ кучето, бре проклетници? — развика се баба Радойковица и погна децата съ ръжена. Тритѣ момчета изкочиха на пѣтя и слѣзоха къмъ рѣката — на кѣпане.

Вечерята се върнаха уморени отъ лудории. Хапнаха и се мушнаха подъ чергата. Преди да заспятъ, Савичката рече:

— Горане, дай си ухото да ти кажа нѣщо. Горанъ си подаде топлото ухо.

— Утре ще заведеме Карамана на рѣката да го удавимъ. Искашъ ли?

— Искамъ, — прошѣпна сънено Горанъ и затвори очи. Савичката пригърна Петърча и също заспа. Щомъ паднаха клепкитѣ му, изведнѣжъ усѣти, че нѣщо му расте отзадъ. Какво ли е туй нѣщо? — рече очуденъ малкиятъ юнакъ и напипа една голѣма рунтава опашка. Погледна ржката си — не е ржка а кучешка лапа. Пипна ушитѣ си — покрити съ косми. Отиде къмъ огледалото и се огледа: напреде му се озѣби една кучешка муцуна. Опита се да викне, ала отъ устата му, намѣсто викъ, излѣзе квичене. Бре, ами сега! Изкочи Савичката навънъ.